Uit de oude doos 17 vervolgverhaal deel 1.

Van dag tot dag onder het menselijk gezag.

Schnauzer vrienden en vriendinnen, sta mij toe mij aan u voor te stellen: mijn naam is
Balou van ’t Lössland. Ik ben een zwarte Riesenschnauzer teef van 10 maanden oud en heb zojuist leren lezen en schrijven.
Mijn pas verworven vaardigheden beproevend heb ik mij gestort op enkele jaargangen van uw en mijn lijfblad; het maandblad van de Nederlandse Schnauzer Club. Aan het lezen van dit blad, heb ik de nodige vreugde beleefd. Wat mij echter opviel dat, ondanks het feit dat het hier gaat om een clubblad voor Schnauzers, het blad meer is geschreven voor en door onze grootste fans: de homo sapiëns (u dus!) Alhoewel ik het vertederend vind om te lezen hoe u over ons denkt, mist naar mijn mening het blad op deze wijze toch een bepaalde dimensie: de typische Schnauzer visie. Ik heb mij erover verbaasd dat ik, in de door mij gelezen edities, geen enkel ingezonden stuk van een collega ben tegengekomen. Dit doet bij mij het angstige vermoeden ontstaan dat u ons, wellicht bevreesd voor onze intelligentie, kunstmatig dom tracht te houden door ons uw taal niet te leren en schrijven.
De eerlijkheid gebied mij te zeggen dat ook mijn baas niet enthousiast was, toen ik mij met dit verzoek tot hem richtte. Aanvankelijk had ik al mijn overredingskracht nodig om hem zover te krijgen dat hij mij toestond deze (voor mij) vreemde taal te gaan studeren. Mijn fenomenale vorderingen en excellente studieresultaten hebben hem uiteindelijk toch overtuigd van de zin van deze studie.
Ik spreek de hoop uit dat u spoedig het voorbeeld van mijn baas zult volgen en mijn collega’s niet langer beperkt in hun algemene ontwikkeling. Ik acht het op zijn minst gepast dat, zolang mijn collega’s de door u ontstane achterstand in de algemene ontwikkeling niet hebben ingelopen, u hen dit blad voorleest.

Ik voel mij geroepen mijn levensverhaal op papier te zetten, zodat u het leven ook eens van de Schnauzerkant belicht krijgt. Ik zal, om het voor u niet onnodig gecompliceerd te maken, bij het begin beginnen.

Op 7 Oktober 1989 werd ik, samen met 2 zusjes en 6 broertjes geboren in het Zuid-Limburgse Wijnandsrade. Maurice Kleintjes, de baas van Jolie (mijn mama) was een tikje zenuwachtig, doch op alles voorbereid. De nacht voor onze geboorte heeft hij zelfs op een stretcher en in een slaapzak naast de werpkist geslapen. Op deze manier, zo vertelde hij later, zou hij vanaf het allereerste moment hulp kunnen bieden bij de bevalling. Eigenlijk waren we van plan om die nacht ter wereld te komen, doch een beangstigend zagend en brommend geluid deed ons besluiten die nacht nog maar in de veilige baarmoeder door te brengen. Achteraf gezien bleek het vals alarm en bleek het geluid slechts het onschuldig gesnurk van mama’s baas te zijn. Toen het geluid de volgende morgen ophield, hebben we de stoute schoenen aangetrokken en zijn we geboren.
Nu moet u niet denken dat wij Schnauzers dermate superieure wezens zijn dat wij ons dit allemaal kunnen herinneren. De videocamera van mama’s baas heeft e.e.a. feilloos vastgelegd, zodat ik dit deel van mijn leven wat bewuster heb kunnen beleven als de meesten van u. Onze wereld bestond de eerste weken slechts uit een grote werpkist, met een grote lamp erboven voor de warmte.
Een alleraardigste vinding, zo’n lamp, maar veel privacy heb je die eerste weken niet. Na een paar weken werd één wand van de werpkist naar beneden geklapt, zodat onze wereld een stuk groter werd. We hadden een grote kennel, die zeker een kwart van de garage in beslag nam , tot onze beschikking. En een lol dat we hebben gehad. Naar hartenlust konden we met elkaar ravotten.
Daarnaast hadden we over belangstelling van mensen ook niet te klagen. Niet alleen kwam Maurice steeds voor ons eten zorgen en onze drolletjes opruimen, ook Kyra, de dochter des huizes zat ieder vrij moment bij ons in de kennel. Zij had schoenen aan met veters, en wij hadden er een sport van

gemaakt om deze zo snel mogelijk los te trekken. Wij hingen er soms met zijn zevenen tegelijk aan, maar los kregen we ze. Ook aspirant baasjes en bazinnetjes kwamen naar ons kijken. Eén stel is mij in het bijzonder bijgebleven. Zij kwamen als eerste op bezoek. Zij had lange zwarte haren en kwam erg vriendelijk over. Zij kwam tussen ons in zitten en nam mij, met enkele broertjes op schoot. Van hem konden we alleen maar zien dat hij een baard had. De rest van zijn gezicht ging schuil achter een fototoestel. Hij had dat beter zo kunnen laten! Toen hij het fototoestel liet zakken, kwam er een kaal hoofd tevoorschijn waar ik zo van schrok, dat ik spontaan mijn plas liet lopen. Op deze traumatische ervaring kom ik later nog wel eens terug.

Na talloze andere bezoekjes kwam dan eindelijk de dag dat ik het nest zou verlaten;
2 december 1989. Het stel dat het eerst naar ons was komen kijken, was ook het eerste om één van ons op te halen. Zij wilden graag een teefje. Daarnaast wilden ze ook graag van tijd tot tijd eens naar een tentoonstelling gaan. Wat ze zochten was dus een mooie hond. Toegegeven: de keuze kan nooit makkelijk zijn geweest, omdat ik geen zusje heb dat er niet mooi uitzag (hetzelfde geldt overigens voor mijn broertjes, maar daar kwamen ze niet voor).
U voelt het natuurlijk al aankomen, de keuze viel op mij. In al mijn bescheidenheid moet ik erkennen dat ze met mij een mooie hond hebben gekozen. Mijn broertjes en zusjes heb ik sinds die 2e december niet meer terug gezien, maar ik kan mij niet voorstellen dat er één tussen zit die mooier is! Vlak voor mijn vertrek ben ik er nog in geslaagd een onuitwisbare indruk achter te laten, door er met een handtasje vandoor te gaan, het bankstel van enkele ontsierende rafels te ontdoen en een paar happen uit een plant te nemen. Toen was het zover: na een uitvoerig afscheid van mijn mama Jolie, mijn halfzus Amber, mijn speelvriendinnetje Kyra, Maurice en zijn vrouw Maria, ging ik op reis met mijn nieuwe baasjes naar mijn nieuwe huis.
We gaan nu naar het bos om te wandelen, dus ik stop hier mijn verhaal. Ik kan u niet beloven reeds de volgende editie mijn verhaal te vervolgen, maar ik doe mijn best. Dat het wordt vervolgd staat vast, want ik heb u nog veel te vertellen.
Groetjes,
Balou van ‘t Lössland
NSC Clublad Oktober 1990